

Arrest

nr. 115 695 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GAKWAYA loco advocaat B. MBARUSHIMANA en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn afkomstig van Mali-Yembering (Guinee) en van Peul afkomst. U verklaart dat u er werd geboren op 23 maart 1990. U ging naar school tot de zesde klas. U diende in 2007 (nvdr u was toen zeventien jaar) met uw studie te stoppen omdat u vaak ziek was en drie keer dezelfde klas heeft gevolgd.

U ging vervolgens, in 2007, naar Conakry om er bij uw broer te wonen en er te gaan werken of om eventueel een opleiding te volgen. Nadat u een week werkte in een hotel kreeg u te horen dat uw moeder haar arm had gebroken en u terug naar huis (in Mali-Yembering) diende te keren.

U trouwde met uw man, (D.M.L.) op 29 december 2009 (nvdr u was toen negentien jaar). Het was een religieus en burgerlijk huwelijk. Jullie hadden samen de beslissing genomen om te trouwen en het huwelijk was dan ook gebaseerd op liefde. Eens u getrouwd was, ging u bij uw schoonfamilie wonen (uw schoonmoeder en twee zussen van uw man).

U kreeg samen met uw man een dochter, (D.M.C.), geboren op 1 juni 2011 te Mali-Yembering.

Uw man vertrok echter twee maand na de geboorte van jullie kind (nvdr augustus 2011) omwille van problemen die hij met zijn oudste zus had. Uw man had geld van haar geleend om zijn winkel op te starten maar hij bleef financiële problemen ondervinden waardoor hij nogmaals beroep op haar diende te doen. Uw schoonzus was kwaad en beschuldigde u ervan dat het uw fout was dat uw man over onvoldoende financiële middelen beschikte. Uw man had hierdoor veel stress en is verdwenen. U heeft hem sindsdien niet meer gezien. U heeft wel vernomen dat uw man zich in Kedougou, Senegal zou bevinden. De zus van uw man heeft echter, tevergeefs, al het mogelijke gedaan om uw man terug te vinden.

U bent ook na de verdwijning van uw man bij uw schoonfamilie blijven wonen.

Op 29 september 2012 hoorde u dat uw schoonzus aan uw schoonmoeder vertelde dat ze uw dochtertje op 7 oktober 2012 zou laten besnijden. U hoorde dat ze uw schoonmoeder vertelde dat ze u niet op de hoogte zou brengen van haar plan. Uw schoonmoeder stemde toe met het plan van haar dochter omdat uw dochter toch besneden moet worden. U heeft de volgende dag, 30 september, uw broer gecontacteerd om hem te vertellen wat u had gehoord. Uw broer raadde u aan om naar de chef de quartier te gaan. De chef de quartier kon u echter niet helpen, maar gaf u 2.000 Guineese frank. Uw broer contacteerde u nog die dag om te horen hoe het bij de chef de quartier is verlopen. Toen u uitlegde dat hij zich niet zou bemoeien met een familieprobleem begon uw broer een plan uit te denken. Hierdoor bent u op 1 oktober met de hulp van (A.), die uw broer had ingeschakeld, samen met uw dochter naar Conakry gegaan. U heeft gedurende één nacht bij uw broer verbleven. Uw broer vond het echter te gevaarlijk dat u bij hem zou blijven en hij heeft u daarom op 2 oktober 2012 naar een vriend van hem gebracht. U verbleef bij deze vriend, samen met uw dochter tot 10 november 2012. In de periode dat u ondergedoken leefde, was uw schoonzus naar u op zoek. Ze was hiervoor naar uw broer gegaan maar ook naar uw zus. Op 10 november 2012 kreeg u te horen dat uw broer had geregeld dat u het land zou verlaten, samen met uw dochter zodat u in staat zou zijn om haar te beschermen tegen besnijdenis. U nam op die dag het vliegtuig en arriveerde de dag nadien in België. Op 13 november 2012 vroeg u, samen met uw dochter asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een uittreksel van de geboorteakte van uw dochter, (D.M.C.), geboren op 01 juni 2011 te Mali-Yembering; een uittreksel van uw geboorteakte, geboren op 23 maart 1990 te Mali-Yembering; een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter niet is besneden (opgemaakt door dr. (M.) op 13/12/2012); een medisch attest waaruit blijkt dat u bent besneden, type 1 (opgemaakt door dr. (M.) op 12/12/2012).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest dat uw dochter zal besneden worden door uw schoonzus. (zie gehoor CGVS, p 19)

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de kans kreeg om **tot uw zeventiende te studeren**. Uit uw verklaringen blijkt dat u er weliswaar niet in slaagde om uw studie af te ronden omwille van medische redenen, toch kreeg u van uw ouders de kans om zelfs drie keer een jaar te dubbelen. (zie gehoor CGVS, p 3) Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat 72% van de vrouwen geen enkele opleidingsniveau hebben gehad in Guinee. (zie SRB – Guinee – le Marriage – Cedoca, update april 2013, p 5) Het feit dat uw ouders u hebben laten studeren en zelfs meermaals een zelfde jaar laten overdoen, getuigt dat ze zich niet vastpinnen aan de Guineese tradities.*

Vervolgens krijgt u de kans in 2007 om te verhuizen naar **Conakry**. U zou er bij uw broer gaan wonen en er een opleiding volgen of gaan werken. (zie gehoor CGVS, p 4) Uw ouders hadden blijkbaar niet de bedoeling om u in Mali-Yembering te houden (uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Mali de 38ste grootste stad van Guinee is en dus **verstedelijkt gebied**). U kreeg de kans om kennis te maken met de hoofdstad, ook al moest u na een korte periode terug naar Mali-Yembering omwille van de medische situatie van uw moeder. Vervolgens kon u **zelf uw partner kiezen**. (zie gehoor CGVS, p 7) Daarenboven voltrokken jullie niet alleen een religieus huwelijk, maar zijn jullie ook getrouwd voor de gemeente. (zie gehoor CGVS, p 6) Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een **burgerlijk huwelijk** niet vaak in Guinee wordt uitgevoerd. Ook hier blijkt dat u en uw man een progressieve houding aannemen en zich niet uitsluitend laten leiden door de tradities, gangbaar in Guinee.

Bovenstaande elementen dragen er toe bij dat u beschikt over het profiel van iemand afkomstig uit verstedelijkt gebied uit een progressieve familie.

Tijdens uw gehoor is het echter opmerkelijk dat u tracht om uw profiel bij te werken en u zich voordoet als iemand die onwetend is, in de plaats van zelfstandig/vrijgevochten. Zo verklaart u dat u in Guinee nooit affiches heeft gezien of weet heeft van campagnes die zich tegen besnijdenis kanten. Het is hierbij opmerkelijk dat u zelf aangeeft dat u niet uit de hoofdstad komt. (zie gehoor CGVS, p 19) Met deze precisering geeft u onbewust en ongewild wel aan dat u er dus blijkbaar toch wel van op de hoogte bent dat er in de hoofdstad campagnes tegen besnijdenis zijn gevoerd. Door te stellen dat u niet uit de hoofdstad afkomstig bent wilt u de indruk wekken dat van u minder kennis dient verwacht te worden rond besnijdenis en de acties die hierrond worden gevoerd. Het feit dat u dus wel op de hoogte bent van het bestaan van deze campagnes, ondermijnt uw voorgewende onwetendheid.

Verder dient te worden vastgesteld dat u in uw omgeving duidelijk beschikt over een netwerk van personen die eveneens gekant zijn tegen FGM, zoals uw broer, uw zus, de vrienden bij wie u in Conakry verbleef (zie gehoor CGVS, p. 15, 17), wat opnieuw duidt op het feit dat **u opgroeide en leefde in een omgeving waarin FGM zeker geen vanzelfsprekendheid (meer) is en waarin het dus duidelijk mogelijk is, zeker gezien de veranderende mentaliteit in heel Guinee (zie later in deze beslissing), uw dochter te behoeden voor FGM**. Ook uw moeder, nochtans van een andere generatie, die voor FGM is, blijkt zelfs te vinden dat u zelf over uw dochter moet beslissen (zie gehoor CGVS, p. 17), wat het opnieuw niet aannemelijk maakt dat het uw schoonzus zou zijn die deze beslissing zou nemen zonder u daarin te kennen.

Bovendien kan u **uw vrees voor besnijdenis van uw dochter** niet aannemelijk maken. Zo verklaart u dat u en uw man tegen besnijdenis gekant zijn (zie gehoor CGVS, p 16), opnieuw trouwens een duidelijke aanwijzing dat u uit een, in Guinee, progressief milieu afkomstig bent. Indien u en uw man daadwerkelijk zouden vrezen dat uw schoonfamilie uw dochter zouden besnijden, is het niet aannemelijk dat jullie, gezien de vooruitstrevende initiatieven die jullie reeds hebben ondernomen (zoals het burgerlijk huwelijk, de gezamenlijke beslissing jullie dochter niet te laten besnijden), **geen stappen zouden hebben ondernomen** om jullie dochter tegen deze voorgehouden vrees te beschermen. Jullie waren ervan overtuigd dat **jullie jullie dochter zouden kunnen behoeden** voor besnijdenis wanneer jullie samen zouden zijn. (zie gehoor CGVS, p 16) Bovendien verklaart u dat uw man, toen uw dochter twee maand was, is verdwenen. Het feit dat uw man weggaat, zonder u of uw dochter mee te nemen of alvast voorzorgen te nemen, duidt dat hij het risico, dat jullie dochter zou besneden worden, niet groot acht. Bovendien is het vreemd dat uw man, waarvan u verklaart dat u met hem een zeer goed huwelijk had (zie gehoor CGVS, p 7), u achterlaat bij uw schoonfamilie waarvan hij weet dat u problemen met hen heeft (zie gehoor CGVS, p 9). Tevens kan er ook worden opgemerkt dat u, nadat uw man was weggegaan nog **ruim een jaar bij uw schoonfamilie heeft gewoond** (nvdr van augustus 2011 tot 30 september 2012). (zie gehoor CGVS, p 8) Indien u daadwerkelijk zou vrezen dat uw schoonfamilie uw dochter zou besnijden is het niet aannemelijk dat u daar gedurende deze hele periode blijft. U kan ook geen overtuigende uitleg geven waarom u gedurende deze periode daar bent gebleven. Zo verklaart u dat u niet zomaar kon weggaan, dat u in het huis van uw man moest blijven. (zie gehoor CGVS, p 20) Tevens verklaart u dat uw broer u niet zou kunnen helpen indien u geen concrete aanleiding zou hebben om te vluchten (zie gehoor CGVS, p 20). Deze elementen overtuigen niet aangezien u uiteindelijk toch vrij gemakkelijk bij uw schoonfamilie bent vertrokken en hulp kreeg van uw broer. Ze motiveren niet dat u daadwerkelijk een vrees heeft jegens uw schoonfamilie om uw dochter te besnijden. Ook uw uitleg dat u niet zeker was of en wanneer uw schoonfamilie uw dochter zou besnijden, is onvoldoende aangezien u zelf eerder verklaarde dat meisjes soms al op 1,5 jaar besneden

worden (zie gehoor CGVS, p. 18), waardoor er toch van u verwacht mocht worden dat u hier alert voor was en er niet zou van uitgaan dat meisjes pas op 7 of 8 jaar besneden worden, zoals u dan weer elders stelde (zie gehoor CGVS, p. 20).

Verder dient te worden opgemerkt dat **uw relaas ook op andere vlakken niet coherent is zodat de gehele geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt**. Zo verklaart u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat uw dochter twee maand was toen uw man is verdwenen. (zie gehoor CGVS, p 7) Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat uw dochter op het moment dat uw man verdween zes maand oud was. (zie persoonsgegevens, vraag16a, ingevuld op 13/11/2013) Het is verwonderlijk dat u niet beter weet wanneer uw man daadwerkelijk is verdwenen aangezien zijn afwezigheid er voor heeft gezorgd dat u uw land van oorsprong, familie en vrienden diende te verlaten. Daarenboven is het ook vreemd dat u bij het CGVS verklaart dat u religieus en wettelijk bent getrouwd terwijl u bij de DVZ alleen verklaart dat u religieus bent gehuwd. (zie persoonsgegevens, vraag16a, ingevuld op 13/11/2013) Het is verwonderlijk dat u dit niet zou vermeld hebben bij de DVZ aangezien dit een niet alledaagse beslissing is in Guinee om wettelijk te huwen. Vervolgens is het vreemd dat u bij de DVZ verklaart dat u een studentenkaart bezat en niets vermeldt van het geboortebewijs dat u later indient. (zie persoonsgegevens – persoonlijke documenten, vraag 26, ingevuld op 13/11/2013)

Deze zaken wijzen erop dat uw asielrelaas in zijn geheel weinig coherent overkomt waardoor het ook ontbreekt aan doorleefdheid.

Bovendien kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt bij uw vrees voor besnijdenis van uw dochter. Wat betreft de algemene situatie in Guinee betreffende FGM kan nog het volgende worden toegevoegd :

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is. Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. **Het is immers vaak op het platteland dat de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is.** Volgens deze bronnen is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen blijkt dat de **ouders niet het voorwerp zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden**. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden, wat trouwens ook blijkt uit uw verklaringen betreffende de mensen rondom u, en wordt men enorm blootgesteld aan **campagnes** die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, **niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid**. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun kind tegen besnijdenis te behoeden. Zeker in de hoofdstedelijke regio is het mogelijk om uw dochter te beschermen.

Besnijdenis is bovendien **bij wet verboden in Guinee**. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken. De Guineese autoriteiten strijden daarenboven actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio.

De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten. Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenvermindering voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder

aan wil blootstellen. Dr. (M.K.) verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoonde dat er een **enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen**. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden. **Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden.**

Uw verklaringen laten niet toe om te besluiten dat uw persoonlijke situatie bij terugkeer naar Guinee u niet zouden toelaten om uw dochter te beschermen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een opleiding heeft genoten, dat u door verschillende mensen wordt gesteund en omringd die uw beslissing om uw dochter niet te laten besnijden steunen. Zo zijn uw broer (zie gehoor CGVS, p 15), uw zus (zie gehoor CGVS, p 17), de vrouw waar u ondergedoken leefde in Conakry (zie gehoor CGVS, p 21) tegen besnijdenis gekant en laat zelfs uw moeder (zie gehoor CGVS, p 17) u vrij om al dan niet voor besnijdenis te kiezen. Aangezien u uit verstedelijkt gebied afkomstig bent en u een sterke link met de hoofdstad Conakry heeft aangezien u op de hoogte was van de campagnes die daar werden gehouden, en daar uw broer er woont en rekening houdende met het feit dat u tegen besnijdenis gekant bent, is het volgens informatie waarover wij beschikken mogelijk om de besnijdenis van uw dochter te voorkomen.

Daarenboven merkt het CGVS op dat u al het mogelijke heeft gedaan om, met de hulp van uw broer, in België te geraken, waarvan u wel weet dat hier geen meisjes worden besneden. Hieruit blijkt dat u onafhankelijk en ondernemend bent en dat u over bijkomende hulp kan beschikken om, bij terugkeer naar Guinee, de bescherming van uw dochter te kunnen vrijwaren.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De geboortektes van u en uw dochter bevatten informatie die op geen enkel moment in twijfel wordt getrokken. Daarnaast legt u ook een medisch attest van uw dochter voor waaruit blijkt dat ze niet is besneden. Ook dit element wordt op geen enkele ogenblik in twijfel getrokken. U legt vervolgens ook een medisch attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent type 1. Uw besnijdenis wordt tevens op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 1. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p 12-13)

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er

eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

Verweerder verklaart ter terechtzitting afstand te doen van de opgeworpen niet-ontvankelijkheid van de vordering omdat het verzoekschrift geen keuze van woonplaats zou bevatten.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen "*alsook de duidelijke beoordelingsfout niettegenstaande deze laatste*", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Verder in haar verzoekschrift beroept verzoekster zich tevens op de schending van de Universele Verklaring van de rechten van de mens en van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Verzoekster is steeds ongerust en angstig voor hetgeen haar en haar dochter noodzakelijkerwijs zou overkomen vanaf hun terugkeer, omdat haar dochter ambtshalve tot haar schoonfamilie zou behoren en verzoekster zelfs tegen haar wil met de broer van haar echtgenoot zou moeten trouwen vanaf het ogenblik dat het zeker is dat haar echtgenoot, met wie zij uit liefde getrouwd is, overleden is. Zij zal noodzakelijk terug bij één van haar schoonbroers moeten leven indien zij haar dochter wenst te houden. Die zullen zeker de wil van de familie uitvoeren en de tradities inzake besnijdenis naleven. Indien verzoekster blijft weigeren, zullen zij haar slaan en verkrachten en haar een gruwelijke behandeling opdringen en uiteindelijk haar dochter onderwerpen aan de besnijdenis. Een eenvoudig onderzoek van verzoeksters fysiologische situatie had voldoende geweest om vast te stellen dat zij zelf slachtoffer werd en nog steeds is van besnijdenis en zij dus niet anders kan dan een gegronde vrees koesteren voor de besnijdenis van haar dochter.

Volgens verzoekster is het geweten dat, niettegenstaande de wetten, de seculiere tradities niet met een toverstokje zullen verdwijnen, maar slechts langzaam en na veel moeite. De instellingen van gedwongen huwelijken en besnijdenis zijn in de praktijk en het dagelijkse leven van de Guineeërs sterk verankerd. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad stelt verzoekster dat zij bijgevolg met reden vreest dat haar dochter van de ene dag op de andere zou verminkt worden indien zij naar Guinee terugkeert.

De incoherentie in haar verklaringen over het moment waarop haar echtgenoot verdween, neemt de werkelijkheid niet weg van de problemen die haar getroffen hebben en die haar te wachten staan. Aangezien zij een gedwongen huwelijk zal moeten ondergaan op basis van de tradities, kan men zonder twijfel vermoeden dat een deel van haar vrees berust op de behandelingen die haar te wachten staan bij gebrek aan haar echtgenoot en aan dewelke zij geen enkele mogelijkheid zou hebben zich te onttrekken, gezien haar situatie van vrouw die zich moet onderwerpen aan de verplichtingen door haar schoonfamilie opgelegd en vooral wanneer zij haar kind wil behouden. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad en meent dat dit arrest *mutatis mutandis* op haar moet worden toegepast, daar zij een vrouw is die uit liefde was gehuwd, maar die ingevolge het verdwijnen van haar echtgenoot riskeert onderworpen te worden aan de wetten van het leviraat en met een man te huwen waarvan zij nooit zal willen hebben en die haar zijn wil zal opleggen, waaronder het laten besnijden van haar dochter.

Het is volgens verzoekster niet redelijk te beweren dat de traditionele praktijken zoals de besnijdenis en het gedwongen huwelijk definitief zouden zijn afgeschaft in Guinee. Dat er verschillende nationale en internationale organisaties, alsook de Guineese autoriteiten actief zijn in de strijd tegen de traditionele, voorvaderlijke praktijken, toont aan dat ze nog wel bestaan. Verzoekster vermeldt nog een getuigenis van een asielzoeker.

3.2.1. Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

3.2.2. De Universele Verklaring van de rechten van de mens heeft slechts de waarde van een beginselverklaring en heeft geen juridisch bindende kracht. Derhalve is de verwijzing naar voornoemde verklaring niet dienstig.

3.2.3. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.2.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel louter het toepassingsgebied van voormelde wet bepaalt. Verzoekster toont niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. De schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

3.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.3.1. Vooreerst merkt de Raad op dat, in zoverre verzoekster zich beroept op een vrees om gedwongen te worden met één van haar schoonbroers een leviraatshuwelijk aan te gaan, zij deze vrees niet vermeldde op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, administratief dossier, stuk 5), noch in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 16). Nochtans mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoekster beriep zich enkel op de vrees voor de besnijdenis van haar dochter. De vrees om gedwongen te worden tot een leviraatshuwelijk met één van haar schoonbroers kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit informatie aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee, door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat een daling van de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen zich heeft ingezet, alsook dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en erin slagen hun dochter tegen besnijdenis te beschermen tot zij meerderjarig is. Het risico dat deze ouders zullen worden uitgesloten van hun gemeenschap, is zeer beperkt. Bovendien werd in 2010 een wet gestemd die uitvoering geeft aan een wet uit 2000 die vrouwenbesnijdenis strafbaar stelt. Aldus beschikken de Guineese autoriteiten over een stevige juridische basis om gerechtelijke stappen te ondernemen. De eerste stappen voor gerechtelijke vervolging werden in 2011 en 2012 overigens gezet. Bovendien voorziet deze wet dat ngo's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die zich bezig houden met de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen, zich in naam van het slachtoffer burgerlijke partij kunnen stellen voor alle bevoegde rechtbanken. Daarnaast strijden de Guineese autoriteiten, in samenwerking met nationale en internationale organisaties actief tegen vrouwenbesnijdenissen aan de hand van preventie- en sensibiliseringscampagnes.

Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit kan blijken dat deze informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Zij stelt enkel dat de traditie van besnijdenis in Guinee nog niet volledig verdwenen is, ondanks alle maatregelen en acties die ondernomen werden. Daarmee maakt verzoekster echter niet aannemelijk dat zij niet in staat zal zijn haar dochter tegen een besnijdenis te beschermen, hetgeen blijkens voormelde informatie wel degelijk mogelijk is. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Verder maakt verzoekster evenmin de verdwijning van haar echtgenoot aannemelijk. Zij slaagde er niet in deze verdwijning coherent in de tijd te situeren: op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat haar echtgenoot zes maanden na de geboorte van haar dochter verdween (administratief dossier, stuk 16, p.5), terwijl zij op het CGVS verklaarde dat hij twee maanden na de geboorte van haar dochter verdween (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gelet op de grote impact die deze verdwijning op verzoeksters leven en dat van haar dochter heeft gehad, kan verwacht worden dat zij beter in staat is de verdwijning

in de tijd te kaderen. Bovendien legt verzoekster incoherente verklaringen af omtrent de reden waarom haar echtgenoot verdwenen zou zijn: aanvankelijk verklaart verzoekster dat haar echtgenoot stress had wegens de financiële ruzies met zijn zus (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8), vervolgens stelt zij: “*Ik had ruzie met de zus en daarom is hij weggegaan*” (gehoorverslag CGVS, p. 8). Nochtans zou zij een heel goed huwelijk gehad hebben (gehoorverslag CGVS, p. 7). Er kan dan ook verwacht worden dat verzoekster aan de hand van coherente en doorleefde verklaringen kan duiden waarom haar echtgenoot is weggegaan kort na de geboorte van zijn eerste kind, en hierdoor zijn vrouw achterliet bij zijn familie waarmee zij niet goed opschiet. Het is hierbij opmerkelijk dat verzoekster wel zou vernomen hebben dat haar echtgenoot zich in Kedougou in Senegal bevindt (gehoorverslag CGVS, p. 7). Daar verzoekster de verdwijning van haar echtgenoot niet aannemelijk maakt en tevens verklaarde dat haar echtgenoot eveneens tegen de besnijdenis van zijn dochter gekant is (gehoorverslag CGVS, p. 16), kan – mede gelet op voormelde informatie van verweerder – worden aangenomen dat verzoekster in staat is haar dochter in Guinee tegen besnijdenis te beschermen.

Waar verzoekster aanvoert dat zij zelf besneden is, dient opgemerkt dat zij deze praktijk reeds ondergaan heeft en er zich daarom niet op kan beroepen om een gegronde vrees voor vervolging te onderbouwen, alsook dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat een herbesnijdenis van een vrouw die een besnijdenis van type één ondergaan heeft, in Guinee niet voorkomt.

Verzoekster komt in onderhavig verzoekschrift dan ook niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB “Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid”, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map ‘Landeninformatie’), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS